

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce **Ing. F. Č.**, zastoupeného Mgr. Viktorem Procházkou, advokátem se sídlem v Brně, Zemkova 20, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, Na Poříčním právu 376/1, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 4. 2014, č. j. 36 Ad 60/2013 - 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 4. 2014, č. j. 36 Ad 60/2013 - 25 (dále jen napadené usnesení), kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2013, č. j. 2013/58641 - 421, jímž bylo zamítnuto odvolání proti výroku II. rozhodnutí Úřadu práce České republiky - Krajská pobočka v Brně (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 28. 8. 2013, č. j. MPSV-UP/7876184/13/AIS-ZAM, a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno. Ve II. výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo rozhodnuto o neposkytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením za II. čtvrtletí roku 2013 ve výši 253.763,20 Kč, podle ustanovení § 78 odst. 3 a 8 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“).

Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) v napadeném usnesení dospěl k závěru, že se stěžovatel domáhá přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“) vyloučeno. Poukázal přitom na § 14 odst. 5 rozpočtových pravidel, podle něhož se na rozhodnutí podle odstavce 4 téhož ustanovení nevztahují obecné předpisy o správním řízení a je vyloučeno jeho soudní přezkoumání. Proto krajský soud žalobu, v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odmítl jako nepřipustnou.

V kasační stížnosti stěžovatel namítá nezákonnost napadeného usnesení, které podle něj postrádá dostatečné odůvodnění vztahující se ke konkrétní věci a současně odkaz na odůvodnění jiné věci rozhodované Nejvyšším správním soudem není podle něj případný. Závěr, že zákon o zaměstnanosti stanoví, že v případě porušení podmínek z dohody zaměstnavatelem se postupuje podle právních předpisů upravujících porušení rozpočtové kázně, není odůvodněn odkazem na stejně nebo podobně znějící ustanovení zákona. Pokud tím byl míněn § 75 odst. 10 rozpočtových pravidel, ten naopak podle stěžovatele nařizuje úřadu práce, aby v dohodě o zřízení chráněného pracovního místa rozlišil podmínky, při jejichž nesplnění zaměstnavatelem se jedná o porušení rozpočtové kázně a kdy se o porušení rozpočtové kázně nejedná. V odstavci 11 tohoto ustanovení se pak přímo stanoví, že porušením rozpočtové kázně je nevrácení příspěvku ve stanoveném termínu. Z toho podle stěžovatele vyplývá, že zákon o zaměstnanosti v souvislosti s příspěvkem na chráněné pracovní místo rozlišuje, kdy se jedná o porušení rozpočtové kázně a kdy nikoliv. Proto podle stěžovatele není správný závěr, že se v případě porušení podmínek z dohody zaměstnavatelem vždy postupuje podle právních předpisů upravujících porušení rozpočtové kázně, nýbrž takový postup se má odvíjet od konkrétní situace. Z toho stěžovatel dovozuje, že v případě příspěvku podle ustanovení § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti se nejedná o dotaci, jak naopak uzavřel v napadeném usnesení krajský soud, a nelze tedy aplikovat § 14 odst. 4 a 5 rozpočtových pravidel. Podle stěžovatele se jedná se o plnění na základě dohody uzavřené podle ustanovení § 75 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Důvodem neposkytnutí příspěvku ze strany správních orgánů, které ve věci v obou stupních rozhodovaly, bylo chybné právní posouzení stavu, jelikož stěžovatel v rámci sdružení podnikatelů podle ustanovení § 829 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, jako zaměstnavatel jen nahradil jiného účastníka sdružení V. K., aniž se jinak na jejich právech a povinnostech jako zaměstnavatelů něco změnilo. Podle stěžovatele se tedy jedná o právní posouzení věci, kterou zákon o zaměstnanosti ze soudního přezkumu nevylučuje.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení, vázán rozsahem (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a důvody (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.), které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Zkoumal přitom také, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4, věta první za středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

pokračování

Stěžovatel namítá nezákonnost napadeného usnesení o odmítnutí žaloby, tedy implicitně v kasační stížnosti uplatňuje kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nesouhlasí se závěrem krajského soudu o tom, že v případě, kdy se jedná o poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením, má být aplikována právní úprava obsažená v rozpočtových pravidlech, naopak má za to, že tato právní úprava na jeho věc nedopadá. Stěžovatel také namítá, že krajský soud v napadeném usnesení ve svých závěrech vychází i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 Ads 66/2013 - 23, který se týká skutkově odlišného případu ve věci zřízení chráněného pracovního místa, ačkoliv v nyní projednávaném případě jde o poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením. Proto je odkaz na uvedený rozsudek nepřipadný.

Je nepochybné, že podstatou věci, která je zásadní pro závěr o výluce ze soudního přezkumu, je posouzení, zda se na daný případ aplikují rozpočtová pravidla a zda příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením dle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti má povahu dotace dle § 3 písm. a) rozpočtových pravidel.

K této otázce se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 7. 8. 2014, č. j. 5 Ads 44/2014 - 20, v němž dospěl k závěru, že „*příspěvek dle cit. ustanovení [§ 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, poznámka NSS] tedy nepochybně lze zahrnout pod pojem ‚dotace‘ dle ustanovení § 3 písm. a) rozpočtových pravidel (peněžní prostředky státního rozpočtu, státních finančních aktiv nebo Národního fondu poskytnuté právnickým nebo fyzickým osobám na stanovený účel)*“, přičemž tento závěr byl argumentačně podpořen i poukazem na stěžovatelem citovaný rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 Ads 66/2013 - 23. Ten se také povahou příspěvku (byť na zřízení chráněného pracovního místa) podrobně zabýval a uzavřel, že „*tyto příspěvky tak lze zahrnout pod pojem ‚dotace‘ ve smyslu rozpočtových pravidel, neboť § 3 písm. a) rozpočtových pravidel definuje dotaci jako peněžní prostředky státního rozpočtu, státních finančních aktiv nebo Národního fondu poskytnuté právnickým nebo fyzickým osobám na stanovený účel. Postup při rozhodování, zda zaměstnavateli příspěvek (dotace) bude poskytnuta (zde: zda bude uzavřena dohoda o vymezení chráněného pracovního místa), je upraven v § 14 rozpočtových pravidel. Odstavce 1 a 2 tohoto paragrafu stanoví, že na dotaci nebo návratnou finanční výpomoc není právní nárok, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak. Dotaci nebo návratnou finanční výpomoc ze státního rozpočtu může poskytnout ústřední orgán státní správy, Úřad práce České republiky, Akademie věd České republiky, Grantová agentura České republiky, Technologická agentura České republiky nebo organizační složka státu, kterou určí zvláštní zákon.*“

V rozsudku ze dne 7. 8. 2014, č. j. 5 Ads 44/2014 - 20, který řešil skutkově zcela shodný případ téhož stěžovatele, pouze za jiné časové období, jako v projednávané věci, se Nejvyšší správní soud zcela vypořádal s argumentací stěžovatele, o nepřipadnosti použití odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 Ads 66/2013 - 23 ze strany krajského soudu. Uvedl, že z hlediska posouzení povahy příspěvku (ať již na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením dle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, nebo na zřízení chráněného pracovního místa dle § 75 odst. 9 zákona o zaměstnanosti) se jedná o „*peněžní prostředky státního rozpočtu, státních finančních aktiv nebo Národního fondu poskytnuté právnickým nebo fyzickým osobám na stanovený účel*“, tedy

o dotaci dle § 3 písm. a) rozpočtových pravidel. Potud jsou proto závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 Ads 66/2013 - 23 použitelné i v případě (ne)poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením. Ostatně oběma citovaným rozhodnutím (ze dne 7. 8. 2014, č. j. 5 Ads 44/2014 - 20 i ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 Ads 66/2013 - 23) je společné, že posuzovaly povahu uvedených příspěvků právě v návaznosti na (ne)možnost soudního přezkumu rozhodnutí o nich v souvislosti s § 14 odst. 5 rozpočtových pravidel a dospěly ke shodnému závěru, že se podle uvedeného ustanovení uplatní zákonná výluka soudního přezkumu.

Od přílehlavých závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2014, č. j. 5 Ads 44/2014 - 20 nemá zdejší soud důvod se odchýlit ani v nyní projednávaném případě, který (jak již výše uvedeno) vyplývá ze shodného skutkového základu (příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením dle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti), pouze za jiné časové období. Navíc se stěžovatel mylí, pokud v kasační stížnosti dovozuje, že příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením je plněním dle § 75 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Jak plyne ze systematického výkladu i věcného řazení příslušných zákonných ustanovení zákona o zaměstnanosti, na něž stěžovatel odkazuje (§ 75 odst. 1 a § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti), je příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením sice příspěvkem, který navazuje na uzavření písemné dohody se správním orgánem prvního stupně o zřízení chráněného pracovního místa dle § 75 odst. 1, věta první a § 75 odst. 9 zákona o zaměstnanosti, ale jeho poskytnutí není součástí takové dohody. Při zřízení chráněného pracovního místa se totiž poskytuje samostatný příspěvek (srovnej § 75 odst. 1 věta druhá zákona o zaměstnanosti); teprve zřízení chráněného pracovního místa písemnou dohodou dle § 75 odst. 1 zákona o zaměstnanosti je předpokladem pro to, aby zaměstnavateli, který na takto zřízeném chráněném pracovním místě zaměstnává více než 50 % osob se zdravotním postižením z celkového počtu svých zaměstnanců, byl poskytnut, za splnění dalších zákonných podmínek, i (další) příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením. Ten je tedy určen k jinému účelu, než příspěvek dle § 75 odst. 1. To plyne z výslovné dikce § 78 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, který stanoví, že *příspěvkem jsou nahrazovány skutečně vynaložené prostředky na mzdy nebo platy (...), včetně pojistného na sociální zabezpečení a pojistného na veřejné zdravotní pojištění*. Z uvedeného je zjevné, že zákon o zaměstnanosti upravuje v části třetí ohledně zaměstnávání osob se zdravotním postižením v souvislosti s chráněným pracovním místem více příspěvků, které mají odlišné předpoklady jejich poskytnutí, jsou však svojí povahou dotací dle § 3 písm. a) rozpočtových pravidel.

Lze tedy uzavřít, že na (zvýšený) příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením se plně uplatní zákonná úprava rozpočtových pravidel, uvedený příspěvek dle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti je dotací podle § 3 písm. a) rozpočtových pravidel a na rozhodnutí o něm se podle § 14 odst. 4 tohoto zákona nevztahují obecné předpisy o správním řízení a je vyloučeno jeho soudní přezkoumání (§ 14 odst. 5 rozpočtových pravidel).

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal napadené usnesení nezákonným, a proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s. zamítl.

pokračování

O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný, který měl ve věci úspěch, žádné náklady přesahující jeho běžnou správní činnost nevynaložil, proto mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nebyla přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2014

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu